

Wonen op Mars

- 1 'Jasmijn, tijd om op te staan!' roept robot Panda.
Ik open mijn ogen en zie de machine alweer mijn kamer verlaten. Ze is helemaal vergeten om mijn gordijnen open te doen. Wat vreemd. Daar is ze toch voor geprogrammeerd?
Ik raap mijn spijkerbroek van de grond en kleed me aan. Waarom heeft ze mijn kleren niet
- 5 opgeruimd, terwijl ik sliep?
Op mijn bureau ligt een opengeslagen schrift, waarin ik bezig met het uitvinden van een **verplaatsmachine**. Dat wordt een apparaat waarmee mensen zichzelf binnen een paar seconden over elke denkbare afstand kunnen verplaatsen.
Als mijn uitvinding klaar is, zou mijn vader mij 's ochtends kunnen wekken en daarna direct terug
- 10 kunnen gaan naar Mars. Hij leeft daar in een koepel, waarin ze huizen bouwen en tuinen aanleggen. De reistijd is vier maanden heen en natuurlijk ook vier maanden terug. Mijn moeder doet experimenten in een woestijn. Dat is gelukkig maar een paar uur reizen met de hyperloop.
Ik zet mijn communicatiebril op en bel mijn vader. Het duurt wel dertig seconden voordat hij opneemt!
- 15 'Goedemorgen lieve dochter, hoe gaat het?'
Ik buig me voorover en geef hem zogenaamd een kus. Wat een wonder dat we elkaar over deze **afstand** kunnen zien en horen.
'Goed hoor, maar ik wou dat je hier was,' zeg ik.
Mijn vader kijkt mij aan alsof ik een kleuter ben. 'Ik denk vaak aan jou en mama,' zegt hij. 'In
- 20 gedachten ben ik bij jullie.'
'Dat is niet genoeg,' zeg ik. 'Ik wil dat we vandaag samen kunnen ontbijten en dat je daarna in een paar seconden terug bent op Mars. Daarom ga ik een verplaatsmachine uitvinden.'
'Interessant!' antwoordt hij.
Ik hoor aan zijn stem dat hij niet gelooft dat zo'n machine echt kan bestaan. Hij zegt het niet,
- 25 omdat hij me niet wil teleurstellen. Ik vertel hem toch ook niet dat er heus geen mensen op Mars willen wonen, als je daar vier maanden verwijderd bent van je familie op aarde?
We praten nog een tijdje en dan verbreken we de verbinding. Bellen met een hologram is duur. Toch was het fijn, want het was net alsof we even bij elkaar waren.
- Ik ga met mijn schrift aan de ontbijttafel zitten, zodat ik nog even kan nadenken over mijn uitvinding.
- 30 Panda staart uit het raam en zoemt, alsof ze hard aan het werk is.
'Graag een gebakken ei met kweepspek,' zeg ik.
Mijn **privérobot** reageert niet.
'Ben je kapot?' vraag ik.
Nu pas draait Panda zich om. Ze heeft een rode blos op haar wangen. Zou ze oververhit zijn? De
- 35 vader van mijn vriendin Joudia is technicus en heeft haar laatst nog gecontroleerd. 'Ze is wat verouderd,' zei hij, 'maar ze doet het nog prima.'
'Maak zelf je ontbijt maar klaar,' zegt Panda koeltjes.
Verbaasd zet ik de **voedselprinter** aan. Onmiddellijk begint de machine te ratelen en daarna spuit hij een mengsel van eiwitten, koolhydraten, vetten, smaakstoffen en kleurstoffen op een
- 40 bord. Na een minuutje ligt er een perfect gebakken ei.

Wonen op Mars

'Jasmijn, tijd om op te staan!' roept robot Panda.

Ik open mijn ogen en zie de machine alweer mijn kamer verlaten. Ze is helemaal vergeten om mijn gordijnen open te doen. Wat vreemd. Daar is ze toch voor geprogrammeerd?

Ik raap mijn spijkerbroek van de grond en kleed me aan. Waarom heeft ze mijn kleren niet opgeruimd, terwijl ik sliep?

Op mijn bureau ligt een opengeslagen schrift, waarin ik bezig met het uitvinden van een **verplaatsmachine**. Dat wordt een apparaat waarmee mensen zichzelf binnen een paar seconden over elke denkbare afstand kunnen verplaatsen.

Als mijn uitvinding klaar is, zou mijn vader mij 's ochtends kunnen wekken en daarna direct terug kunnen gaan naar Mars. Hij leeft daar in een koepel, waarin ze huizen bouwen en tuinen aanleggen. De reistijd is vier maanden heen en natuurlijk ook vier maanden terug. Mijn moeder doet experimenten in een woestijn. Dat is gelukkig maar een paar uur reizen met de hyperloop.

Ik zet mijn communicatiebril op en bel mijn vader. Het duurt wel dertig seconden voordat hij opneemt!

'Goedemorgen lieve dochter, hoe gaat het?'

Ik buig me voorover en geef hem zogenaamd een kus. Wat een wonder dat we elkaar over deze **afstand** kunnen zien en horen.

'Goed hoor, maar ik wou dat je hier was,' zeg ik.

Mijn vader kijkt mij aan alsof ik een kleuter ben. 'Ik denk vaak aan jou en mama,' zegt hij. 'In gedachten ben ik bij jullie.'

'Dat is niet genoeg,' zeg ik. 'Ik wil dat we vandaag samen kunnen ontbijten en dat je daarna in een paar seconden terug bent op Mars. Daarom ga ik een verplaatsmachine uitvinden.'

'Interessant!' antwoordt hij.

Ik hoor aan zijn stem dat hij niet gelooft dat zo'n machine echt kan bestaan. Hij zegt het niet, omdat hij me niet wil teleurstellen. Ik vertel hem toch ook niet dat er heus geen mensen op Mars willen wonen, als je daar vier maanden verwijderd bent van je familie op aarde?

We praten nog een tijdje en dan verbreken we de verbinding. Bellen met een hologram is duur.

Toch was het fijn, want het was net alsof we even bij elkaar waren.

Ik ga met mijn schrift aan de ontbijttafel zitten, zodat ik nog even kan nadenken over mijn uitvinding. Panda staart uit het raam en zoemt, alsof ze hard aan het werk is.

'Graag een gebakken ei met kweekspek,' zeg ik.

Mijn **privérobot** reageert niet.

'Ben je kapot?' vraag ik.

Nu pas draait Panda zich om. Ze heeft een rode blos op haar wangen. Zou ze oververhit zijn? De vader van mijn vriendin Joudia is technicus en heeft haar laatst nog gecontroleerd. 'Ze is wat verouderd,' zei hij, 'maar ze doet het nog prima.'

'Maak zelf je ontbijt maar klaar,' zegt Panda koeltjes.

Verbaasd zet ik de **voedselprinter** aan. Onmiddellijk begint de machine te ratelen en daarna spuit hij een mengsel van eiwitten, koolhydraten, vetten, smaakstoffen en kleurstoffen op een bord. Na een minuutje ligt er een perfect gebakken ei.